

Chạm đến trái tim

 Vũ Thị Huế

(Giáo viên Trung tâm GDTX tỉnh Bắc Ninh)

Thằng Bình hốt hải chạy đến cửa lớp, nó hổn hển xin phép:

-Thưa cô, cho em vào lớp ạ!

Hiên ngừng giảng bài, ngược mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường lớp học và hình như không chỉ có mình Hiên mà 36 cặp mắt của học sinh trong lớp cũng đồng loạt ngược nhìn đồng hồ.

- Các em nhìn hộ cô mấy giờ rồi? - Hiên hỏi đầy ẩn ý.

- "7 giờ 25 phút ạ". Cả lớp đồng thanh.

Có tiếng thì thầm: "Muộn 15 phút rồi".

Thằng Bình vẫn đứng. Nhịp thở của nó đỡ hổn hển nhưng mồ hôi còn chảy thành giọt. Trên áo, cả mảng mồ hôi ướt đẫm. Thời tiết có nóng nực, nhưng mới sáng ra, nó làm gì mà mồ hôi mồ kê nhễ nhại thế kia? Thấy vậy, lòng Hiên chùng xuống, cô dịu giọng:

- Em vào lớp đi. Giờ ra chơi gặp cô.

- "Vâng ạ"! Thằng Bình vui vẻ đi thẳng vào chỗ ngồi. Vừa để cặp sách xuống bàn nó vừa nói: "May quá muộn có 15 phút".

Cái Xuân ngồi cạnh liếc xéo: "Muộn mà vui vậy, bộ mày không sợ cô phạt hả?"

- "Sợ chứ". Thằng Bình nhe răng cười cười, khiến cái Xuân, vốn là đứa nghiêm túc, thấy bực bội chả thèm nói thêm.

Cả tiết học hôm ấy, Hiên ngấm quan sát thằng Bình không thấy nó có biểu hiện gì khác lạ. Mảng mồ hôi trên áo nó đã khô nhưng Hiên vẫn còn thắc mắc: Nó làm gì trước khi đến lớp?

Giờ ra chơi, thằng Bình rời khỏi chỗ ngồi lên gặp Hiên:

- "Thưa cô, cô gặp em có việc gì ạ?". Nghe thằng Bình nói tỉnh queo như chưa hề có chuyện nó vừa đi muộn, Hiên phát bực: "Hay nó nghĩ mình là cô giáo trẻ mới ra trường nên nó bắt nạt. Rõ ràng nó đi muộn, nó biết thừa mình gặp để hỏi lý do mà nó làm như không có chuyện gì. Không thể để nó tung tung thế được". Nghe vậy, Hiên nghiêm giọng:

- Cậu về phòng hội đồng với tôi.

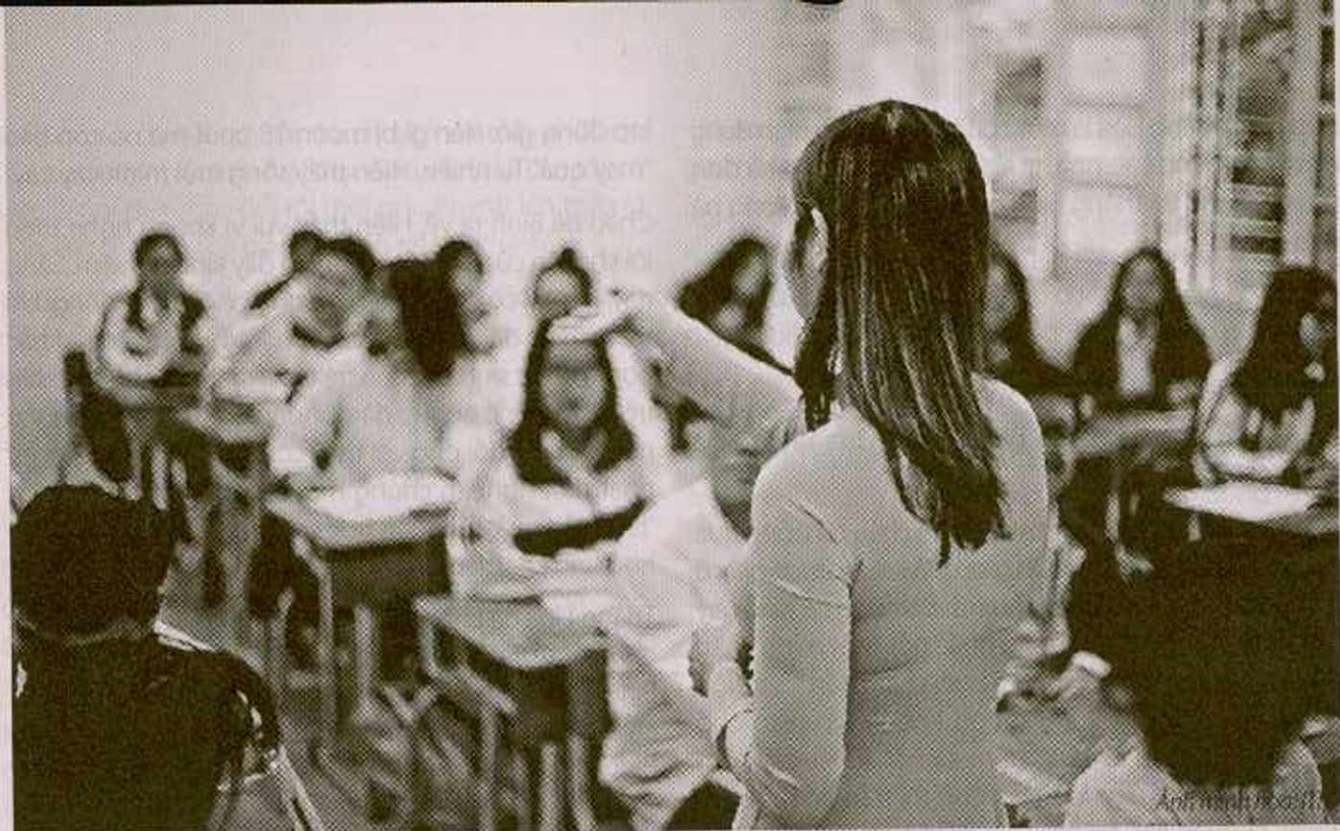
Thằng Bình lẻo đẻo theo sau, bước chân nó ngập ngừng. Thường thì những học sinh vi phạm lỗi nặng mới phải xuống phòng "đặc biệt" ấy để viết tường trình. Rồi mời phụ huynh lên trao đổi. Thằng Bình cứ ngỡ cô chỉ gặp riêng nó trên lớp thôi, ai dè lại đến cơ sự này. Nó có chút hoang mang.

Vừa ngồi xuống ghế, Hiên hỏi ngay:

- Cho cô biết lý do em đi muộn?

Thằng Bình đang mải chào các giáo viên có mặt trong phòng, nghe Hiên hỏi nó vội vàng:

- Dạ, em xin lỗi ạ.
- Cô hỏi lý do? Cô chưa bảo em xin lỗi? Giọng Hiền nghiêm nghị.
- Em có việc gia đình ạ.
- Việc gia đình, tại sao không xin phép cô?
- Thưa cô, em không biết mình bị muộn ạ. Thằng Bình lí nhí.

Nó hơi cúi mặt, mắt hẳn vẻ tình queo lúc này. Mà hình như nó đang cố giấu điều gì. Rõ ràng câu trước nó bảo có việc gia đình câu sau lại bảo không biết bị muộn. Mảng áo ướt đẫm mồ hôi của nó lại xuất hiện trong đầu Hiền. Cô nhớ đến video về một học sinh đi muộn nhiều lần bị thầy giáo phạt mà không hỏi lý do. Khi thấy tận mắt thầy học trò của mình vì giúp đỡ một người khuyết tật sang đường nên mới đi muộn, thầy giáo đã rất hối hận. Từ khi xem video ấy, Hiền nhủ với mình không bao giờ được phán xét học sinh một cách hời hợt. Biết có hỏi nữa, thằng Bình chưa sẵn sàng chia sẻ. Hiền chuyển sang nhắc nhở:

- Đây là lần đầu tiên em đi muộn, cô muốn em hứa lần này cũng là lần cuối cùng. Em không thể để mình làm ảnh hưởng đến sự cố gắng của cả tập thể lớp.

Thằng Bình im lặng một lúc như thể suy nghĩ mới hứa: "Em hứa sẽ không đi muộn nữa ạ". Đúng lúc ấy, chuông báo kết thúc giờ giải lao. Nó được cô cho phép về lớp học.

Thằng Bình đi rồi, Hiền cầm chiếc điện thoại định gọi

cho bà của nó, nhưng cô đắn đo. Thằng Bình có hoàn cảnh đặc biệt. Bố mẹ đã qua đời trong một tai nạn giao thông khi nó mới học lớp 8. Bây giờ nó học lớp 10 rồi, nỗi đau cũng dần nguôi ngoai. Nó may mắn còn bà nội. Bà tuy có tuổi nhưng rất yêu thương, quan tâm cháu. Chiều nay Hiền rảnh, cô phải đến nhà thằng Bình thăm bà cháu nó xem sao. Hiền hài lòng với suy nghĩ ấy nên cô cắt điện thoại trở lại túi.

Nhà thằng Bình ở xóm Rô. Con đường chính dẫn vào nhà đang được nâng cấp đổ bê tông, ngổn ngang gạch đất. Người ta chặn không cho xe cộ qua lại. Hiền phải gửi xe ngoài quán nước nhỏ ngay đầu đường chính để đi theo bờ ruộng qua cánh đồng vào nhà thằng Bình. Hai bên ruộng, lúa đang vào đồng, nước ngâm gốc. Bờ ruộng nhỏ, Hiền hối hộp, lo lắng chỉ sợ trượt chân. Phía trước thằng Bình liền tục ngoảnh lại, đợi cô. May trong lớp có thằng Hòa cùng xóm với thằng Bình nên hỏi sáng Hiền đã bảo nó chỉ đường. Giờ thì nó đang dẫn Hiền, chứ cô đi một mình chắc phải quay về rồi.

Cuối cùng thì Hiền cũng vượt qua được đoạn bờ ruộng. Trên tay Hiền, đôi xăng đan cao gót trở nên vô duyên. Chân lấm lem, quần xấn gấu, Hiền chỉ kịp rửa qua loa rồi đi chân không vào nhà. Thằng Hòa đi trước, Hiền đi sau. Nhà thằng Bình không khóa cửa, thằng Hòa đẩy nhẹ, cánh cửa kêu lên cọt két. Có tiếng yếu ớt vọng ra:

- Ai đấy?

Thằng Hòa nhanh nhẩu: Bà ơi, có cô giáo cháu đến chơi.

Đáp lại lời thẳng Hòa là một cơn ho. Bà thẳng Bình đang ốm. Hiên bước vào nhà, trước mắt cô là gian nhà đơn sơ, mộc mạc. Bà thẳng Bình gượng ngồi dậy. Giọng bà mệt mỏi:

- Chào cô giáo. Được cô đến thăm, quý hóa quá! Cô ra bàn uống nước. Nói rồi bà toan bước xuống giường.

Hiên vội vàng: "Bà cứ ở yên ạ".

- Bình không có nhà hả bà? Cô vừa đưa tay đỡ bà vừa hỏi.

- Cháu nó đi vật dưa. Mảnh ruộng bà cháu tôi trồng dưa leo đã đến kì thu hoạch. Ổn giờ quả sai, lại được giá cô ạ. Thương lái về tận ruộng thu mua. Nhưng cả tuần nay tôi bị ốm, người ề ảm, không nhắc nổi. Một mình cháu nó vật không xuể, phải mất cả buổi chiều đến tối muộn mới xong. Cũng vì xong muộn không kịp giao cho thương lái thành ra sáng hôm sau cháu lại dậy sớm nhân thể đi học đèo luôn lên chợ thị trấn đồ mồi cho người ta. Tuần này tôi ốm, dưa lại rộ quả, không vật để quả lứa dưa bị già vừa không bán được vừa hỏng dầy. Bởi vậy cháu nó vất vả cô ạ. Tôi thuốc thang, đỡ một chút cũng phải nhức nhắc dậy làm cho cháu chứ nó làm một mình cực quá.

Nghe bà thẳng Bình nói Hiên lại hình dung ra mánh mố hỏi thăm ướm lung áo nó. Giờ thì Hiên hiểu tại sao câu trước nó bảo em có việc gia đình, câu sau lại bảo không biết bị muộn. Hẳn thẳng Bình đã rất cố gắng để đến

lớp đúng giờ. Hèn gì bị muộn 15 phút mà nó còn bảo "may quá". Tự nhiên, Hiên thấy sống mũi mình cay cay.

Chào bà Bình ra về, Hiên thấy vui vì không nghe theo lời khuyên của chị đồng nghiệp đẩy kính nghiêm. Sáng nay, lúc chỉ có chị và Hiên ở trong phòng hội đồng, khi thẳng Bình đã trở về lớp, chị bảo: "Em phải nghiêm khắc hơn với học sinh. Em còn trẻ chưa biết hết những chiêu trò của bọn nó nghĩ ra đâu. Chúng nghĩ ra trăm phương nghìn kế để đối phó với thầy cô. Cứ viết kiểm điểm, cứ phạt thật nghiêm chúng mới biết sợ". Rồi chị chốt lại: "Em hiền quá, cẩn thận học sinh này là gương xấu cho học sinh khác làm theo".

Thẳng Hòa đã chào Hiên ra về khi đưa Hiên quay trở lại chỗ gửi xe. Nó bảo: "Em biết ruộng dưa của nhà thẳng Bình, em ra vật giúp nó để kịp giao cho thương lái trong chiều nay. Để mai mới đèo dưa lên chợ thị trấn, nó lại bị muộn học cô ạ".

Nghe thẳng Hòa nói, Hiên ngăn người: "Ừ nhỉ, mình cũng có thể giúp thẳng Bình mà". Hiên vội bảo thẳng Hòa: "Cô đi cùng em".

Thẳng Hòa xua tay: - Cô cứ về đi cô. Chở dưa nhà thẳng Bình, sức em với nó vật một loáng là xong.

Thẳng Hòa nói vậy, Hiên cũng yên lòng. Dù sao Hiên cũng muốn về trường để kịp xử lý một việc ngay trong chiều nay. Thẳng Hòa đi rồi, Hiên mới đi đôi xăng đan cao gót, nổ máy ra về. Trong lúc rửa chân, Hiên loáng thoáng

thấy lời của chị hàng nước nói chuyện với mấy vị khách: "Cô giáo này nhiệt tình thật đấy. Giáo viên của con tôi, có việc là gọi điện trao đổi rồi mời phụ huynh lên trường gặp. Giờ còn mấy cô giáo đến tận nhà học sinh".

Về đến trường, may quá văn phòng của Đoàn Thanh niên vẫn mở. Cô Minh Bí thư Đoàn rất ngạc nhiên khi biết lý do Hiền đến gặp cô:

- Sao? Em thấy không cần nhắc nhở trước cờ ư?

- Vâng. Em muốn có ý kiến trước khi Ban Thi đưa họp, tổng kết đánh giá nền nếp tuần này chị ạ.

Cô Minh trầm ngâm một lúc rồi nói: Bình có lý do chính đáng nhưng dù sao em ấy cũng đi học muộn. Để sáng mai họp Ban Thi đưa chị sẽ trao đổi về trường hợp học sinh này.

Hiền mừng quá, Hiền tin chị Minh sẽ làm việc thấu tình đạt lý. Thế mà trước khi đến đây, Hiền đã tưởng tượng việc này khó lắm. Thậm chí, cô đã không dám gọi điện hẹn gặp chị Minh. Thì ra chị Minh không hề khó khăn như một số thầy cô phản ánh, chỉ là ở cương vị phụ trách bộ "nhất quỷ nhì ma" chị không thể không nghiêm khắc.

Thứ Hai, lớp Hiền trực tuần. Hiền đi sớm để chỉ đạo học sinh chuẩn bị cho buổi lễ chào cờ. Đầu giờ sáng không khí mát mẻ khá dễ chịu. Thăng Bình là đứa đến sớm, nó kê ghế, kê bàn... luôn tay chân. Khi mọi thứ tạm ổn, Hiền hỏi nó: - Bà em đỡ ốm chưa?

- Bà em đỡ rồi cô ạ, mà nếu bà em chưa đi làm được em gọi thằng Hòa làm giúp. Bọn em làm một loáng là xong.

Rồi nó ấp úng: "Hôm trước em đi học muộn làm ảnh hưởng đến kết quả thi đua của lớp mình. Cô cho em xin lỗi nhé!". Thăng Bình tỏ vẻ áy náy, nó đưa tay lên gãi gãi đầu: "Mất công cô vất vả đến tận nhà em".

Buổi sớm lộng gió, quốc kỳ bay phấp phới. Dưới sân, học trò xếp hàng ngay ngắn để dự tiết chào cờ đầu tuần. Như thường lệ, căng thẳng nhất là màn nêu tên, nhắc nhở những học sinh vi phạm nền nếp trong tuần. Phải có đến chục cái tên bị nhắc nhở. Đứa đi muộn, đứa đi dép lê, đứa quên đồng phục... Hiền lắng nghe và thấy nhẹ nhõm khi không có tên Thăng Bình.

Đúng lúc Hiền thấy vui vì học trò của mình không bị nêu tên trước cờ thì cô Minh lại đồng ý: Em Nguyễn Văn Bình lớp 10A2. Mời em lên đây.

Mọi ánh mắt hướng về lớp 10A2. Thăng Bình lúng túng bước lên. Nó tưởng chỉ bị nhắc tên thôi ai ngờ còn bị gọi lên trước cờ. Nó ngại ngùng quá. Mặt nó đỏ bừng, không thể kiểm soát. Hiền nhìn cậu học trò lớp mình bước lên mà hoang mang.

Cô Minh tiến lên dắt nó đứng ngay ngắn cạnh cô. Cô cầm micro hướng về phía học sinh hỏi bằng chất giọng thu hút: "Hàng ngày các em có phải lao động giúp gia đình không? Làm thế nào để thu xếp được việc học và việc lao động giúp gia đình? Đây chính là nội dung chủ đề 5: "Trách nhiệm với gia đình" của môn hoạt động trải nghiệm mà cô muốn chia sẻ với các em học sinh khối 10 trong tiết chào cờ hôm nay. Trước tiên, xin mời em Nguyễn Văn Bình lớp 10A2 chia sẻ những thuận lợi và khó khăn của bản thân khi em vừa học tập vừa lao động giúp gia đình."

Lúc này, Thăng Bình đã hết vẻ lúng túng. Nó cầm micro chia sẻ. Nó nhắc đến bà, đến vất vả của gia đình, đến buổi đi học muộn, nhắc đến thằng Hòa và hình như nó nhắc đến cả Hiền. Câu chuyện của nó thật cảm động. Tất cả yên lặng lắng nghe. Thấu hiểu và cảm thông thể hiện rõ lên từng ánh mắt, nét mặt của thầy cô và bạn bè.

Những ánh nắng đầu ngày xuyên qua vòm lá, chiếu xuống sân trường lấp loáng. Trên lễ đài, Thăng Bình gửi lời cảm ơn thầy cô và bạn bè đã lắng nghe lời nó chia sẻ. Tiếng vỗ tay đồng cảm kéo dài không dứt. Thăng Bình bước xuống với nụ cười ngập nắng. Trong một khoảnh khắc, ánh mắt nó chạm mắt Hiền đầy vẻ biết ơn, tin tưởng. Khoảnh khắc của trái tim chạm đến trái tim.

